

Arkiv 11

augusti - september 2009, om mystisk brandbil, höst, liv som tar slut, och en hel del annat.



Dagens tankar", "Dagsländor", "Nästan-bloggen" – rubrikerna har varierat genom år och hemsidor. Är nu inne på min tredje sida, "om smått och stort". "Man" har bett mig att låta texter och Dagsländor följa med till nya sidan. Så vill jag också ha det själv. Bara enstaka inlägg lämnades kvar.

Enklaste sättet var att konvertera till komprimerat pdf-format. Trots många nackdelar. – Interna länkar fungerar inte och miniatyrbilder blir inte klickbara. Ett separat fotoalbum blir nog aktuellt.

Ordningsföljden är bloggans, dvs de äldsta inläggen sist.

Synd att inte alla gästbokscommentarer kan följa med.

29 september -09

Bättre "brödlös" än rådlös

Kasper har ju skrivit om mitt mjöllösa "bröd", och om sin knäppa mattes märkliga diet. 😊

Recept på det mjöllösa och följaktligen glutenfria och även kolhydratsnäla men äggrika brödet har efterlysts.



Nu har jag provat brödet på ett par gästande kusiner, garanterat icke-frälsta när det gäller kolhydratminimalt. För säkerhets skull halverade jag skivorna, för att de skulle slippa tvinga i sig en hel!

De gillade "brödet" jag fick lov att skiva upp mer! "Jättegott!!!" blev betyget. Jag bjöd det i stället för kex till ostbrickan.

Så då får ni väl receptet då, trots att jag själv tycker att jag smakat det som är godare. Men som alternativ, så... Receptet har jag hittat på nån matblogg nånstans, minns inte var. Men det går under beteckningen LCHF-bröd.

200 gram linfrö
50 gram sesamfrö
50 gram hasselnötter
50 gram mandel
50 gram kruskakli (eller fiberex som jag hittade på ICA, fiberex är betfibrer, och använder man det blir brödet garanterat glutenfritt)
2 tsk bakpulver
1,5 msk brödkryddor

Det här ska mixas till "mjöl". (Nästa gång jag bakar brödet tänker jag använda krossat linfrö som också finns att köpa, för det tog en väldig tid att få helt linfrö till mjöl.)

Sedan ska man blanda
50 gram smält smör
1 dl crème fraiche
250 gram naturell keso
6 ägg

Blanda ihop allt, och håll i en bakplåtspappersklädd form (bakplåtspapperet KANSKE inte behövs i en belagd form, men jag tog det ändå för säkerhets skull).
Grädda i 60-80 minuter (beror på ugnen) i 175 grader.

Går bra att skiva i mycket tunna skivor, när det svalnat.

Som sagt - mina gäster gillade brödet, och själv tycker jag absolut att det är värt att åtminstone prova. Jag kommer att baka det fler gånger. Det är oerhört både drygt och "mäktigt". Jag har nu skivat och fryst in ett par-tre skivor per förpackning, att ta fram och dels äta själv i lagom takt, dels bjuda Mollies lätt glutenallergiska matte på (fast den matten tål dinkel mycket bättre än vanligt mjöl).

I övrigt - livet går vidare! Förhoppningsvis även min krympning!

26 september -09

Minns vänner på nätet

...undrar om ännu en bloggortkarperiod är på väg? Undrar om jag kanske ska slå ihop min och Kaspers nästan-bloggar? Undrar om jag överhuvudtaget har något av intresse att förmedla?

Att solen sken i går förmiddag, att det utan förvarning började mullra, att himlen blev blåsvart inom kvart, att knall och blixtn kom samtidigt, att himlen öppnade sig, att störtfloden övergick till hagel, att himlen efter ytterligare en kvart var blå igen och att solen lyste - det var förstås spännande både för mig och en frustrerad Kasper. Men knappast värt att skriva om... Än mindre intressant förmodligen att visa den här bilden som inte ens är från igår! Den togs den 14 augusti. Stackars min rosmarin! Som dock slapp gårdagens hagel, den står sedan ett par dagar i "glasrummet".



Upptäcker - apropå ingenting - att det är ganska precis 10 år sedan jag började vistas på webben och skaffade mig mina första nätkontakter. Ett par av dem verkligen betydelsefulla i mitt liv. Båda har jag förlorat kontakten med, på grund av sjukdom. Inte min sjukdom, utan deras. En av dem är "Kattan". Vår mailväxling har jag sparat. Den är värd det. Fyller två fulla pärmar i utskrivet skick. (Elinore är ett vackrare och riktigare namn än Kattan.)

Hennes dagbok finns på nätet (före bloggans tidevarv). Hänvisning finns på min hemsidas startsida, [men nu även här](#). Den är värd att läsa. Även om den inte uppdaterats på många år. Den är skriven av en oerhört stark, vacker och trots sjukdom synnerligen levande kvinna. Läs gärna dagboksinläggen i kronologisk ordning. De är många och långa och bör nog inte läsas i ett enda svep.

Den andra kontakten är en man som pga flera strokes inte längre är i stånd att kommunicera. Varken via mejl eller telefon. Men jag tänker på honom och håller mig underrättad.

Det är intressant, att jag och de här personerna fann varandra via ett par samtalsforum. Där utspelades dialoger. Tankar kunde utväxlas, växa och utvecklas.

Undrar om vi på sätt och vis inte tappat något, nu i bloggandets och framför allt twittrandets tidevarv?

Kanske inte ändå. Det finns fortfarande mötesplatser, forum. Passagen finns ju kvar men tycks numera mest som en tummelplats för bråk och mobbning. Har slutat läsa där.

Oops! Märker att det här inlägget urartar till att "allt var mycket bättre förr". Lustigt så fingrarna på tangentbordet kan dra iväg, när man låter dem löpa fritt!

Vill förresten passa på att nämna att jag är övermåttan förtjust i

Fredrik Skavlan! Jag upptäckte honom för länge sedan, när SVT på udda tider sände hans norska talkshow, med ibland även svenska gäster. En härligt sympatisk programledare. Påläst, lyssnande, inspirerad och inriktad på att ge sina *gäster* plats i programmet utan att själv försöka glänsa. Efter en serie svenska program är han nu tillbaka med en norsk-svensk samproduktion.

Okej, nu har verkligen fingrarna fått styra länge nog! "Upp flyger orden, tanken stilla står..."

Men som sagt, läs gärna Kattans dagbok! I den uppmaningen deltar både mitt hjärta och min hjärna. - Oj, så mycket jag suttit här och ganska vemodigt dragit mig till minnes...

21 september

Inhöstning :)

Strömavbrott i går kväll - flera timmar. Och jag som tänkt åstadkomma en slända... Men bättre sent än aldrig.

Nu har jag sett det unga par som bor i den förrymda [brandbilen](#). Dessvärre hade jag bråttom, hade en bil efter mig och till råga på allt var ungdomarna på väg in i skogen på motsatt sida! Tänkte att jag kanske kunde få kontakt med dem på hemvägen, men då var bilen borta.

De såg ut ungefär som jag föreställt mig. Killen i tovig rastafarifrisyr och rosa långbrallor, tjejen i långt svepande hår, nån sorts haremsbyxor i grönt och något mer obestämt ovanför midjan. Uppenbarligen var de lite osams, tjejen försökte puckla på killen så gott hon kunde, han flydde in i skogen och hon efter...

Det såg inte särskilt allvarligt ut.

Den gröna engelskregistrerade bilen har jag bara sett en enda gång.

Egentligen är det hela nog inte så mystiskt. Ungdomar över hela världen får kontakt via internet, en enkel match att stämma träff nånstans i världen. Ungdomar har inte råd med husbilar, så vad är väl naturligare än att göra om en vanlig skåpbil (eller en utrangerad brandbil) till ett eget litet rullande hem? Det verkligt mystiska är nog att en brandbil säljs och får användas privat med bibehållande av både emblem och blåljus.

Jag känner ett par ungdomar som luffat runt i världen, och stämt träff med varandra vid en bestämd tidpunkt i Sidney. En utgick från Sverige, en från Grekland! Koll och kontakt höll man förstås via internet.

Vårens sångsvanor är tillbaka! Tar sig väl en liten paus i kvarndammen innan flytten söderut går vidare. Jag HOPPAS att de kommer tillbaka nästa år!



Dags att ta in de växter som ska övervintra, till "inglasningen". Mitt absoluta favoritfrukostrum! Lunchrum också, för den delen. Det ligger ju i anslutning till rummet mitt huset med kaminen, så det är lätt att hålla varmt - eller kanske snarare lagom svalt. Det lilla rummet är isolerat. Åh, vad jag tycker om det!

Under sommaren har delar av det fungerat som växthus, med paprika och de allra som absolut godaste och sötaste små cocktailtomater, från golv till tak. Här har frossats!!! Jag odlade i stora hinkar. Men från och med i går ser rummet ut så här:



Och här är det gott att sitta!



Det är rätt mysigt med höst också. Den sköna vilstolen med sin lilla läslampa syns ju inte på bilden, men en favoritplats är den! Gärna förstås med en god bok i händerna och en skön pläd om benen.

Kan säga att även katterna älskar det här lilla bara 8 kvm-rummet. Det kan bli strid om favoritplatsen.

18 september -09

Förvirrande roligt

En mellandag beträffande mystiska bilar. Men i morgon ska jag in till sta´n och besöka tandläkaren (usch!!!) och då kommer jag att passera dem igen, om de nu fortfarande finns där.

Idag hade vi besök, Kasper och jag. Det är bara så härligt med mitt "tantgäng". Tänk, så mycket man får att fundera vidare på.

På skillnaden mellan förlåtelse och försoning till exempel. På vad vår hjärna "hjälp" oss med när det gäller att sovra bland intryck. Och vem/vad är det i så fall som blir hjälpt? Var lagras allt som vi kan plocka fram igen, kan "dra oss till minnes." Än har tydligen inte forskningen lyckats lokalisera något speciellt ställe. Kanske inte finns någon rent fysisk plats?

Och hur är det med djuren och deras hjärna - intressant inte minst eftersom det idag fanns två hundar bland oss.

Kan säga att våra uppfattningar gick isär. Eller gjorde de inte det? Tänk så mycket som i själva verket bara är rent semantiska skillnader. När jag säger "själ" säger någon annan "jaget". När jag säger "Jag" säger någon annan "Mig"(psykologen i gruppen som har koll på de nyaste, vetenskapliga termerna.) Så jag konstaterade att "*Mig inte klara av att reda ut*", hihhi, kan säga att vi spårade ur där...

Ni kan tänka er, att vi har ett sjå att reda ut vad vi egentligen menar. Men roligt har vi, och stimulerande är vår samvaro. En skön blandning av det mesta. Inklusive intagande av en god måltid.

15 september

Brandbilen tillbaks - med en grön kompis!

I förmiddags stod helt plötsligt brandbilen där igen! Med sällskap!
Hann inte stanna och fota då, men några timmar senare stod fortfarande båda ekipagen kvar. Mysteriet tättnar... En grann granne den fått!



Lite kul är det att brandbilen är tyskregistrerad medan den "camouflagemålade" är englandsregistrerad. Englandsbilen har till och med en hänvisning till en hemsida! [Klart jag kollade!](#)
Spännande!

*Häromdagen visade jag ju en glimt genom brandbilens framruta.
Här ännu en - notera nackstödet. Och Pippi känner man tydligen
också till.*



Och så en glimt från granna englandsgrannens framruta.



Det finns ingen sjö i närheten, inget speciellt sevärt eller vackert, inga bostäder. Ingen finns i bilarna när de står parkerade. Ska åka förbi där i morgon också. Och på fredag. Ska bli spännande att se om där finns en bil, två bilar eller ingen alls.

Undrar om jag inte ska ta en tur med Kasper in i skogen - fast förmodligen väntar jag väl tills parkeringen är tom. För tydligen tas väl bilen/bilarna ut på tur ibland.

Att det handlar om ungdomar på vift är ju klart - men vad i fridens dar har fått dem att parkera just här? Och bilar från två olika länder. Vad som inte kan ses på mina bilder är alla konstgjorda blomrankor som pryder taket och inramar fönstren, och inte heller ett par små discokulor som ger ytterligare atmosfär....

Det finns mysterier här i världen! Det finns väldigt vackra platser -

också vid mindre skogsvägar - ett par kilometer längre bort. Förresten har jag kollat nu - det finns TVÅ cyklar på brandbilens tak.

14 september

Hjärtlöst - ännu en hemgjord vägschild

Brandbilen är borta! Alla spår efter den också. "Kok"-ställningen som stod alldeles bakom den är inte heller kvar. Antingen är bilen omhändertagen av polis eller något, eller också är den hämtad av ägaren.

Däremot stannade jag och läste den Schild jag inte kunde titta närmare på häromdagen, och som jag skrev om i förra inlägget.



Ännu ett offer, den här gången inte en kattunge utan ett marsvin, som kanske inte var välkommet in i en lägenhet i stan?

Fast var det verkligen ett barn/ungdom som lämnade sitt marsvin att dö? Jag för min del tror mer på en "rationell" men helt HJÄRTLÖS förälder.

Jag lär aldrig få veta vilket. Lika litet som jag får veta vart brandbilen tog vägen.

Säkert samma skribent som skrev Schilden till den flaskslängande vodka-drickaren. Fast den här finns vid en annan väg.

11 september -09

Felplacerat

För iväg och inhandlade ett nytt usb-minne. Förutom ett par "vanliga" bilvrak som någon funnit för gott att lämna efter skogsvägarna så står sedan ett par veckor detta åkdon snyggt parkerat. Märkligt, både att det står där och att det inte blivit plundrat! Normalt är bilar "brandskattade" 😊 redan efter ett par dagar... Notera att till och med cykeln på taket finns kvar. Och inte en enda ruta sönderslagen.



Som synes är ekipaget inte svenskt. Såvitt jag kan utröna har det

tillhört frivilliga brandkåren i Fuldata, som ligger en bit utanför Kassel. Kanske omhändertaget av nån brandman på rymmen... :)

Hur är det förresten möjligt att få "hippie-köra" en bil som fortfarande ser ut just som en brandbil (fast inte när man tittar närmare, förstås...) Men till och med blåljusen finns kvar. Undrar också hur man tagit sig hit. Bilen står utefter en skogsväg som man knappast "bara hamnar" på. Mysko! Undrar om någon planerar att hämta den? Förmodligen inte.

Tydligen är det fler snedseglare som hittat "min" skogsväg...



Snacka om att det händer saker, här i skogarna! Såg ytterligare en skylt som jag velat titta närmare på, men där stod redan så

många bilar parkerade att jag inte fick plats. Ska kika när jag far förbi nästa gång.

("Projektet" har kommit lite längre, men det skriver Kasper om.)

5 september (2) -09

Mänskligt hjärnspöke

Funderar över det här med datorer och "intelligens". Hörde idag något om att forskare och programmerare är överens om att förr eller senare så kommer en artificiell hjärna att framställas, som är fullt lika kapabel som en mänsklig.

Det kommer alltså en tid då människa och maskin i princip blir ett.

Kanske blir det så. Kanske kommer mänsklig och artificiell intelligens att bli varandras likar. Men då, då blir det verkligen farligt, ja alldeles fruktansvärt att vara människa! Men så långt går det nog ändå aldrig.

Kommer att tänka på ett talesätt – *intelligens är bra för allting, men inte tillräcklig för någonting.*

Så är det. *Ren intelligens är omänsklig.* En människa som äger enbart intelligens är helt enkelt inte mänsklig.

En hel människa är inte bara en tänkande, logisk varelse. Gudskelov! Hon är också en kännande varelse. Har ett hjärta, förmåga till empati, dvs medkännande. Kan känna kärlek – och för all del även hat. Hon kan gripas ånger – och kan säga förlåt! Försöka gottgöra.

Och inte minst viktigt – hon kan avstå. Avstå från att vara logisk i alla lägen. Hon kan hjälpa en vän i nöd, även om det kostar henne både tid och pengar. Och hon kan lyssna till ett gott råd från en medmänniska.

Maskiner kan andas åt oss, låta vårt hjärta slå, säkert också stimulera våra hjärnceller. Men de kan aldrig överta vår mänsklighet!

Kommer att tänka på en film jag såg en gång för länge sedan men har glömt nästan helt. Men den handlade om att det bland oss människor vandrar skapelser, robotar, så välgjorda att vi inte kan skilja dem från oss själva. Enda skillnaden är att de är så oändligt mycket smartare än någon människa.

Ett experiment gjordes, i en flygplansbesättning lät man en robot ingå. Och menade att de hopplockade besättningsmännen aldrig skulle märka vem av dem som inte var en människa. Det gjorde de inte heller, men misstänksamheten var enorm – alla misstänkte alla, såvitt jag minns.

Jag minns inte VAD som utlöste en situation där den givna planen av någon anledning inte längre kunde följas, men det handlade om att undvika en katastrof som skulle kosta många människoliv..

Men jag minns att en besättningsman motsatte sig en ändrad plan, tog över befälet och fortsatte föra flygplanet enligt ursprunglig order. Övriga i besättningen försökte övermanna honom. Under försöket att dra denna urstarka och smärtokänsliga person bort från spakarna sprack hans skinn vid handleden. Från handen och upp genom armen visade sig inte kött och blod utan en mängd kablar och ledningar.

Liv kunde räddas. *Av människor. Just för att de var just det. Mänskliga.*

Åh, vad jag önskar att mänskligt snille, mänskliga förmågor, pengar och hängivenhet i stället för att ägnas bokstavligen hjärtlös forskning kunde ägnas åt att förbättra tillståndet för oss alla här på jorden!

Undrar till exempel hur många miljarder det kostar att kunna ha Fuglesang där uppe i rymden. Eller att skicka en sond till Mars. Osv, osv.

2 september -09

Hej vänner!

Först och främst – tack snälla, goa rara för kommentarer i min och [Kaspers](#) gästböcker. De har värmt!

Och nu tycker jag det känns som om inte bara datorn utan även tangentbordet börjar kalla igen. Men pausen har verkligen känts helt nödvändig.

Vet ni, jag har egentligen inte haft så där särskilt mycket för mig, har mest "gått här och skrotat". Har naturligtvis också fått en del gjort. Tog itu igen med tomten, men så råkade jag såga i metall (en spik) som gjorde sågens kedja slö. Och sen hoppade kedjan ur. Ska köpa en eller ett par nya i morgon.

Sommaren lider mot höst, och det känns förstås lite vemodigt. Men ändå ganska okej. Hoppas hösten blir både lång och mild! Om kyla tycker jag *inte*. Men väl om hög, klar septemberluft.

Klart jag har tänkt många tankar under mina bloggfröa veckor, en och annan kanske blir till en slända vad det lider. Jag hoppas på inspiration!

En sak ska ni veta, ni som troget brukar besöka mig. Jag har följt era bloggar och skrivelser även då jag själv varit tyst. Jag har inte kommenterat, men har ju ändå så gärna velat följa med i hur ni har det!

Återkommer snart!

17 augusti -09

Omtumlande dagar

Ett livstecken bara – återkommer lite mer "på riktigt" om ännu några dar.

Den tidigare i livet mycket-mer-än-vän jag nämnde för ett par inlägg sedan finns inte längre kvar på jorden. Han dog dagen innan en av våra döttrars vackra, fina, alldeles underbara 50-årsfest. Han hade från sin sjukbädd noga satt sig in i förberedelserna, och var väldigt mån om att det skulle bli en ljus och varm fest. Han ville helst hinna dö före den stora dagen, vilket han ju också gjorde. Kvällen innan.

Påminner mig om den dag min pappa dog – samma dag som min mamma fyllde 70 år! (Lika många år för övrigt, som det nu var gäster på min dotters fest.) Natten och tidiga morgonen för många år sedan satt jag vid pappas dödsbädd, på kvällen firade vi en mycket stillsam 70-årsdag med min mamma. Bara jag, min syster, min då mycket-mer-än-vän och våra tre barn.

Under lördagens 50-årsfest satt min svärdotter med mobilen bredvid sig, beredd att åka till BB och se ett alldeles nyfött barnbarn, ett barnbarn som dock bestämt sig för att vänta ännu någon dag med att se dagens ljus. Ett litet barn som aldrig hann

möta sin farfarsfar.

Sannerligen – liv och död finns mycket nära varandra. Också både fantastiskt och närmast hisnande att uppleva att båda kan vara så vackra. Och att båda händelserna hör till livet.

Åldersmässigt kanske min tidigare mycket-mer-än-vän dog förhållandevis tidigt, men så kan jag inte se det. Han var beredd, hade kastat bort en massa bråte som skymde den riktiga personligheten, och väntade lugnt och tryggt. Glasklart medveten. Försonad med det mesta. Tomrummet är stort nu, men både barn, barnbarn och jag själv som varit gift med honom i många år, är oerhört tacksamma över att fått möta den person han blev under sin allra sista tid.

Stort är det!

Ville bara nämna det här, så att ni vet.

Jag svarar just nu inte i gästboken, har inte ens haft datorn påslagen senaste veckan. Upptäckte nyss att det ligger en hel del jobb och väntar, sådant jag måste ta itu med och åtgärda innan jag kan återgå till fler Dagsländor och till Kaspers nästan-blogg.

Ha det gott, mina vänner!

9 augusti -09

Tar paus

Det är lite mycket just nu. Sägs ju att mot kvällen får den late bråttom, och så är det sannerligen! Sommaren varar inte i evighet, och jag inser plötsligt att det inte finns så väldigt lång tid kvar för det jag planerat att åtgärda på framförallt tomten i sommar.

Så här jobbas bland annat med kedjesågen, och nya rójtrimmern. Sågas vedpinnar och körs in. Plus en och annan fest, en del datorjobb och dessutom gäster. Även med övernattnig. Tar på krafterna...

Inom ett par veckor är jag säkert tillbaks igen. Då har nog både tid och ork och lust återvänt, och till dess önskar jag er alla en riktigt skön fortsatt sommar! För än är den ju faktiskt inte slut.

4 augusti -09

Tankar efter ett sjukbesök

Har besökt en gammal vän idag. En gång i livet var han mycket mer än en vän. Men vägarna skildes, jag fann en ny livskamrat. En som inte lever längre. Min gamla f.d. mer-än-vän kommer inte heller att leva så länge till. Jag besökte honom tillsammans med vår ena dotter, på en palliativavdelning.

Även om kontakten på senare år varit tämligen sporadisk, så har den ändå funnits. Hela tiden och på något sätt nära. Det känns vemodigt att se en person så tydligt märkt av sin sjukdom och av att tiden är utmätt.

Tänk, så lite vi vet. Och så mycket vi hoppas. Men återigen upplever jag väldigt intensivt att döden är en övergång. En tröskel till något nytt. Något som kan upplevas som tragik - naturligtvis - av de som blir kvar. Som en stor sorg och saknad.

Tänk om den nya världen är minst lika spännande som den här. Tänk om vi där kommer att förstå hela meningen med vårt liv. Meningen med alla möten, alla relationer. Kommer att inse både

våra tillkortakommanden och framsteg i livets skola. Tänk om vi då äntligen får förklaring till både den lycka och den olycka vi upplevt.

Tänk om vi kommer både att sörja tillsammans med änglarna över all ondska och glädjas över all godhet som också finns på vår jord.

Tänk om vi rentav bestämmer oss för att vi måste hit igen, och försöka göra allt lite bättre den gången? Reinkarnationstanken omfattas av uppskattningsvis ett par miljarder människor. Tycker jag mig ha förstått.

Så - varför inte?

Några dagar senare gjorde jag ännu ett besök, den här gången ensam.

Det kändes gott att vi kunde göra bokslut, kunde enas om att "vi var kvitt". Vi visste båda vad vi åsamkat varandra, på både ont och gott. Men det var okej nu. Allt kändes bra. Jag var själv så glad att jag grät av glädje över att se hur de senaste årens bitterhet runnit av, att min tidigare mycket-mer-än-vän konstaterade att nu mädde han bra, att "det är så skönt att den här griniga gubben försvunnit".

Och det hade den. Ett stort lugn och en stor förtröstan hade ersatt. Han var beredd. Den riktiga personen, den befriade och äkta kom tillsynes. Vi insåg båda att detta var sista gången vi skulle ses i denna världen. Och vi tog ett varmt avsked.

Två dagar senare vandrade han vidare. Lugnt, i närvaro av sina barn.

Så vackert!

1 augusti -09

Perfekta vintervanten

Det är långt till vintern - men idag gjorde jag världens vinterfynd! Var inne på Lantmännen för att köpa en säck kattmat. Under vägs genom lokalerna föll ögonen på nåt märkligt. En kombinerad finger- och tumvante! Fantastiskt! Jag som alltid fryser om händerna men samtidigt ibland behöver kunna röra fingrarna utomhus.

Till det facila priset av 149 kronor hittade jag mitt perfekta handplagg. Va, sa kvinnan i kassan när hon tittade på prislappen, har dom inte hunnit märka om dom där!

Här är underverken - det finns t.o.m. en liten ficka på "huvan", tänkt för en värmepåse! Tror den blir perfekt för ett par små hungodisar. Frolic eller så.



Tänk att man kan känna sig så lycklig över ett par vantar! Okej, dom är inte vackra, och dom är tänkta för jägare, men dom kommer att bli mina absoluta favoriter när vi luffar i skogen, jag och Kasper. I vinter. Det känner jag på mig!

[Upp](#)

[Gamla hemsidan finns kvar t.o.m. våren 2012. Men den är övergiven sedan juni 2011.](#)